

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

		Talmud Navigator												
		מ	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	א
מועד קטן-משקין בית השלחין	מאן דאמר													
מימרא	מאן דאמר													
כי גמירי הלכתא - למישרי ילדה, קראי - למיסר זקינה.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:	!												ד.
וכיון דהלכתא למשרי ילדה לאו ממילא זקינה אסירה?		?												ד.
אלא: הלכתא לרבי ישמעאל, קראי לרבי עקיבא.		!												ד.
רבן גמליאל ובית דינו מדאורייתא בטיל להו. מאי טעמא? גמר שבת שבת מראשית, מה להלן היא אסורה, לפניך ולאחריה - מותרין, אף כאן, היא אסורה, לפניך ולאחריה - מותרין.	רבי יוחנן:	!												ד.
מאן דאמר הלכתא - אתיא גזרה שוה עקרה הלכתא? ומאן דאמר קרא - אתיא גזרה שוה עקרה קרא?	מתקיף לה רב אשי:	?												ד.
רבן גמליאל ובית דינו סברי לה כרבי ישמעאל דאמר הלכתא גמירי לה, וכי גמירי הלכתא - בזמן שבת המקדש קיים, דומיא דניסוך המים. אבל בזמן שאין בית המקדש קיים - לא.	אלא אמר רב אשי:	!												ד.
אבל לא ממי הגשמים וממי הקילון.														ד.
בשלמא מי קילון - איכא טירחא יתירא, אלא מי גשמים מאי טירחא איכא?														ד.
גזירה מי גשמים אטו מי קילון.	רבי אילעא אמר רבי יוחנן:													ד.
מי גשמים גופייהו לידי מי קילון אתו.	רב אשי:													ד.
וקמפלגי בדרכי זירא.														ד.
נהרות המושכין מים מן האגמים - מותר להשקות מהן בחולו של מועד.	דאמר רבי זירא אמר רבה בר ירמיה אמר שמואל:													ד.
אית ליה דרבי זירא	מר: [רב אשי]													ד.
לית ליה דרבי זירא.	ומר: [רבי יוחנן]													ד.
נהרות המושכין מים מן האגמים - מותר להשקות מהן בחולו של מועד.	גופא, אמר רבי זירא אמר רבה בר ירמיה אמר שמואל:													ד.
אבל לא ממי גשמים ולא ממי קילון	איתיביה רבי ירמיה לרבי זירא:													ד.
ירמיה ברי, הני אגמים דבבל - כמאי דלא פסקי דמו.	אמר ליה: [רבי זירא]	!												ד.
הפסיקות והבריכות שנתמלאו מים מערב יום טוב - אסור - להשקות מהן בחולו של מועד, ואם היתה אמת המים עוברת ביניהן - מותר.	תנו רבנן:													ד.
והוא שרובה של אותה שדה שותה מאותה אמת המים.	רב פפא:													ד.
אף על פי שאין רובה של אותה שדה שותה, כיון דקא משכא ואתיא - מימר אמר: אי לא שתיא להד יומא - תשתי לתרי ותלתא יומי.	רב אשי:													ד.
בריכה שנוטפת מים משה בית השלחין זו - מותר להשקות ממנה שדה בית השלחין אחרת.	תנו רבנן:													ד.
והא עבידא דפסקא														ד.
ועדיין היא מטפטפת.	רבי ירמיה:													ד.
והוא שלא פסק מעיין ראשון.	אביי:													ד.
שתי ערוגות זו למעלה מזו - לא ידלה מן התחתונה וישקה את העליונה.	תניא, רבי שמעון בן מנסיא:													ד.
אפילו ערוגה אחת, חציה נמוך וחציה גבוה - לא ידלה ממקום נמוך וישקה למקום גבוה.	יתר על כן אמר רבי אלעזר בר שמעון:													ד.
מדלין לירקות כדי לאוכלן, ואם בשביל לייפותן - אסור.	תנו רבנן:													ד.
רבינא ורבה תוספאה הוו קא אזלי באורחא, חזו לההוא גברא דהוה דלי דוולא בחולא דמועדא.														ד.
ליתי מר לשמתיה	רבה תוספאה לרבינא:													ד.
מדלין לירקות כדי לאוכלן	אמר ליה: [רבינא] והתניא:													ד.
מי סברת מאי מדלין - מדלין מיא? מדלין מאי מדלין - שלופי.	אמר ליה: [רבה תוספאה]													ד.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המידל בגפנים, כשם שהוא מידל בשלו - כך הוא מידל בשל עניים, דברי רבי יהודה.	כדתנן: [רבי יהודה]											ד:
בשלו - רשאי, ואינו רשאי בשל עניים.	רבי מאיר:											ד:
מדלין מים לירקות כדי לאוכלן	אמר ליה: [רבינא] והתניא:											ד:
אי תניא - תניא.	אמר ליה: [רבה תוספאה]											ד:
ואין עושין עוגיות לגפנים												ד:
מאי עוגיות?												ד:
בנכי.	רב יהודה:											ד:
אלו הן עוגיות - בדידין שבעיקרי זיתים ושבעיקרי גפנים.	תניא נמי הכי:											ד:
איני?												ד:
והא רב יהודה שרא לבני בר ציתאי למעבד בנכי לכרמיהון	[רב יהודה]											ד:
לא קשיא, הא - בחדתי, הא - בעתיקי.												ד:
אין עושין את האמה בתחילה במועד ובשביעית	רבי אלעזר בן עזריה:											ד:
בשלמא מועד - משום דקא טרח, אלא שביעית - מאי טעמא?												ד:
פליגו בה רבי זירא ורבי אבא בר ממל.												ד:
מפני שנראה כעודר	חד: [רבי זירא/רבי אבא בר ממל]											ד:
מפני שמכשיר אגפיה לזריעה.	וחד: [רבי זירא/רבי אבא בר ממל]											ד:
מאי בנייהו?												ד:
איכא בנייהו דקא אתו מיא בתריה. מאן דאמר מפני שמכשיר אגפיה לזריעה - איכא, ומאן דאמר מפני שנראה כעודר - ליכא.												ד:
ולמאן דאמר מפני שנראה כעודר - ליחוש מפני שמכשיר אגפיה לזריעה												ד:
אלא: איכא בנייהו דקא שקיל מיניה ושדי לבראי. למאן דאמר מפני שמכשיר אגפיה לזריעה - ליכא, למאן דאמר מפני שנראה כעודר - איכא.												ד:
ולמאן דאמר מפני שמכשיר אגפיה לזריעה, ליחוש מפני שנראה כעודר?												ד:
עודר נמי, כי קא שקיל - בדוכתיה מנח ליה.												ד:
מתני לה מפני שנראה כעודר וקשיא ליה דרבי אלעזר בן עזריה אדרבי אלעזר בן עזריה. ומי אמר רבי אלעזר בן עזריה כל שנראה כעודר אסור?	אמימר:											ד:
עושה אדם את זבלו אוצר.	ורמינהו: [ת"ק]											ד:
אוסר עד שיעמיק שלשה טפחים, או עד שייגביה שלשה טפחים. היה לו דבר מועט - מוסיף עליו והולך.	רבי מאיר:											ד:
אוסר עד שיעמיק שלשה, או עד שייגביה שלשה, או עד שיתן על הסלע.	רבי אלעזר בן עזריה:											ד:
כגון שהעמיק	חד: [רבי זירא/רבי אבא בר ממל]											ד:
זיבלו מוכיח עליו.	וחד: [רבי זירא/רבי אבא בר ממל]											ד: